Р Е Ш Е Н И Е
№ 42239

гр. София, 29.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 02.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова
ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Виржиния Петрова

при участието на секретаря Биляна Кирилова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **6726** по описа за **2026** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, срещу Решение № 1498/28.04.2026 г., постановено по анд. № 15562/2025 г. по описа на Софийския районен съд /СРС/, НО, 1 състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № Р-10-167/02.10.2025 г., издадено от заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на ЗД „Бул Инс“ АД, на основание чл. 644, ал. 2, предл. второ, вр. ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането (КЗ), във връзка с § 1, т. 52 от ДР на КЗ, е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ.

Касаторът оспорва решението на СРС като неправилно, необосновано, незаконосъобразно, постановено в противоречие на материалноправните и процесуалните разпоредби. Счита, че не са налице предпоставките за наличие на маловажен случай по смисъла на чл. 28 ЗАНН. СРС не е извършил необходимата преценка на всички относими обстоятелства, поради което неправилно е приел, че закъснението от един работен ден обуславя по-ниска степен на обществена опасност на нарушението. Сочи се, че не са съобразени характерът на нарушеното задължение, защитаваните обществени отношения и предходното санкциониране на дружеството за нарушение от същия вид. Искането до съда е за отмяна на обжалваното решение и потвърждаване на НП. Алтернативно се иска делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и за двете съдебни инстанции.

В съдебно заседание касаторът, чрез гл. юрисконсулт Л., поддържа касационната жалба и моли същата да бъде уважена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.
Ответникът - ЗД „Бул Инс“ АД, редовно призован, не изпраща представител.
Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор Д., счита жалбата за неоснователна и моли решението на Софийския районен съд да бъде оставено в сила.
Административен съд София-град, XXV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:
Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 63в от ЗАНН, от надлежна страна и срещу съдебен акт, подлежащ на касационно обжалване, поради което е процесуално допустима.
Разгледана по същество жалбата е основателна.
От фактическа страна СРС е установил, че на 15.02.2025 г. пред ЗД „Бул Инс“ АД е предявена претенция за изплащане на застрахователно обезщетение по повод настъпило застрахователно събитие -ПТП, при което е получено увреждане на лек автомобил „Ф. П.“, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на М. В.. Претенцията е заведена въз основа на договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. След 21.02.2025 г. застрахователят не е изисквал допълнителни доказателства, необходими за установяване на основанието и размера на претенцията по смисъла на чл. 106 от КЗ. С писмо от 18.03.2025 г. дружеството се е произнесло с мотивиран отказ за изплащане на щетата. На 25.03.2025 г. в КФН е постъпила жалба от увреденото лице, по повод на която е извършена проверка. При последната било установено, че застрахователят се е произнесъл по претенцията след изтичане на законоустановения срок по чл. 108, ал. 1 от КЗ.
За констатираното нарушение е съставен АУАН, въз основа на който е издадено процесното НП, с което на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ, във връзка с § 1, т. 52 от ДР на КЗ, тъй като е извършено в едногодишен срок от влизането в сила на НП № Р-10-133 от 09.07.2024 г. – влязло в сила на 17.12.2024 г., с което на дружеството е наложено административно наказание „имуществена санкция“ за същото по вид нарушение.
От правна страна СРС е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, при спазване на законоустановените срокове и без допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Приел е за установено извършването на нарушение по чл. 108, ал. 1 от КЗ, тъй като застрахователят се е произнесъл по претенцията на 18.03.2025 г., след изтичане на срока на 17.03.2025 г. Съдът е преценил обаче, че са налице предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН, като е съобразил, че се касае за закъснение от 1 работен ден, произнасянето на застрахователя преди констатиране на нарушението, както и липсата на съществено засягане на правата на застрахованото лице, поради което е отменил НП.
Решението на въззивния съд е валидно и допустимо, но по същество е неправилно.
Настоящият касационен състав споделя изводите на СРС, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи и при липса на съществени нарушения на процесуалните правила. В тях са посочени обстоятелствата, при които е извършено нарушението, както и нарушената законова разпоредба. Спазени са изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, като не са допуснати нарушения, довели до ограничаване правото на защита на санкционираното дружество.
Правилен е и изводът за осъществен състав на нарушение по чл. 108, ал. 1 от КЗ - застрахователят е длъжен да се произнесе по претенцията в срок до 15 работни дни от представянето на всички

доказателства по чл. 106 от КЗ, като определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или мотивирано откаже плащането. По отношение на претенциите по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите разпоредбата на чл. 108, ал. 3 КЗ препраща към срока по чл. 496, ал. 1 КЗ в случаите, когато не са представени всички доказателства по чл. 106 КЗ.
В конкретния случай е установено, че след 21.02.2025 г. застрахователят не е изисквал допълнителни доказателства за установяване на основанието и размера на претенцията. При това положение срокът по чл. 108, ал. 1 КЗ е започнал да тече от 24.02.2025 г. и е изтекъл на 17.03.2025 г. включително. М. отказ за изплащане на застрахователно обезщетение е изпратен на 18.03.2025 г., поради което правилно е прието, че дружеството не е изпълнило задължението си в законоустановения срок, както и че се касае за закъснение от 1 ден.
Настоящият състав на АССГ, счита за неправилен извода на СРС за приложимост на разпоредбата на чл. 28 ЗАНН, поради следното:
Според § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН маловажен е този случай, при който извършеното нарушение, с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от съответния вид. Преценката за маловажност се извършва въз основа на конкретните обстоятелства по делото и подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. В случая извършеното нарушение се отличава с по-ниска степен на обществена опасност от обикновените нарушения от този вид. Касае се за неизпълнение на задължение, свързано със защитата на значими обществени отношения в сферата на застраховането. Установените в КЗ срокове за произнасяне по застрахователните претенции имат за цел да гарантират своевременното им разглеждане и защита на интересите на ползвателите на застрахователни услуги.
Нарушението по чл. 108, ал. 1 КЗ е формално и за осъществяването му не се изисква настъпването на конкретни вредни последици. Обстоятелството, че закъснението е от 1 ден и не са установени настъпили вреди, не е достатъчно да обоснове приложението на чл. 28 ЗАНН. Неотносимо към съставомерността на нарушението е и обстоятелството, че застрахователят се е произнесъл с мотивиран отказ, обусловен от приета вина на претендиращото обезщетение лице. Задължението за произнасяне в законоустановения срок съществува независимо от основателността на претенцията и от крайния резултат по нея. От значение при преценката за маловажност е и обстоятелството, че нарушението е извършено при условията на повторност. По делото е установено, че с НП № Р-10-133/09.07.2024 г., (влязло в сила на 17.12.2024 г.), на дружеството е наложена имуществена санкция за нарушение на чл. 108, ал. 1 КЗ. Процесното нарушение е извършено в едногодишен срок от влизането в сила на посоченото НП и касае неизпълнение на същото по вид законово задължение, поради което и правилно е било прието, че е налице повторност по смисъла на § 1, т. 52 от ДР на КЗ.
Следва да се допълни, че макар повторността сама по себе си да не изключва приложението на чл. 28 ЗАНН, в случая тя следва да бъде съобразена наред с останалите обстоятелства по делото. Дружеството вече веднъж е било санкционирано за идентично нарушение, характерът на нарушеното задължение и значимостта на защитаваните обществени отношения не обосновават извод за по-ниска степен на обществена опасност на извършеното нарушение. В тази връзка съставът на АССГ счита че въззивният съд неправилно е приел наличие на маловажен случай.
Санкционната разпоредба на чл. 644, ал. 1, т. 2 от КЗ предвижда налагане на административно наказание „имуществена санкция" на виновните юридически лица в интервала от 1 000 лв. до 20 000 лв. Съгласно ал. 2 на същия член при повторно нарушение имуществената санкция за

юридическите лица е в размер от 2 000 лв. до 40 000 лв. Съдът намира, че административнонаказващият орган е приложил правилно закона, като е наложил предвиденото административно наказание в минимален размер.
По изложените съображения СРС е достигнал до неправилен извод за наличие на маловажен случай, което е довело до незаконосъобразна отмяна на НП. Налице е касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК, във връзка с чл. 63в ЗАНН.
Предвид изхода на спора, предмет делото и на основание чл.63д, ал. 4 от ЗАНН, правото на разноски е възникнало за ответника, което в случая се дължи и за двете съдебни инстанции. То е своевременно упражнено, като до приключване на устните състезания по делото е поискано присъждането им /чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК/. Процесуалното представителство на ответника е осъществено от юрисконсулт, чието възнаграждение съдът определя в размер на 66,47 евро за всяка инстанция, или общо 132,94 евро - чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ, във връзка с чл.27е от Наредба за заплащането на правната помощ.
По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XXV-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 1498/28.04.2026 г., постановено по НАХД № 15562/2025 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 1 състав.
ПОТВЪРЖДАВА НП № Р-10-167/02.10.2025 г., издадено от заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор
ОСЪЖДА ЗД „Бул Инс“ АД да заплати на Комисията за финансов надзор сумата от 132,94 евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: